

EEN
GOUDEN
TOEKOMST

JODY HEDLUND

Jody Hedlund

Een gouden toekomst

Cowboys van Colorado – I

Vertaald door Geraldine Damstra

KokBoekencentrum Uitgevers • Utrecht

Vertaling: Geraldine Damstra
Ontwerp omslag: Mark Hesseling
Lay-out binnenwerk: Crius Group

ISBN 978 90 297 3526 1
ISBN 978 90 297 3527 8 (e-book)
NUR 342
www.kokboekencentrum.nl

© 2024 KokBoekencentrum Uitgevers

De Bijbelteksten in deze uitgave zijn ontleend aan de Herziene Statenvertaling © Stichting Herziene Statenvertaling 2010.

Oorspronkelijk verschenen onder de titel *A Cowboy for Keeps* bij Bethany House, een onderdeel van Baker Publishing Group, Grand Rapids, Michigan, USA.

© 2021 Jody Hedlund

Alle rechten voorbehouden.

Uitgeverij KokBoekencentrum vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

*Werp uw zorg op de HEERE en Hij zal u onderhouden;
Hij zal voor eeuwig niet toelaten dat de rechtvaardige wankelt.*
Psalm 55:23

1

COLORADO TERRITORY

Augustus 1862

‘Halt, of we schieten!’ Een eindje voor hen blokkeerden drie overvallers met een meelzak over hun hoofden en een getrokken revolver op hen gericht de weg over Kenosha Pass.

Greta Nilsson liep naast de postkoets en het hoefde haar maar één keer te worden gezegd. Ze verstijfde, maar haar hart sloeg op hol.

De Concord naast haar kwam met een ruk tot stilstand.

‘Kom naar buiten en steek je handen omhoog, zodat we ze kunnen zien,’ riep de slungelige overvaller in het midden, terwijl hij door de ongelijk gesneden gaten in zijn masker naar hen spiedde.

Greta stak haar gehandschoende handen in de lucht en hoopte dat ze niet trilden. De twee heren die naast haar liepen, verspilden ook geen tijd met gehoorzamen.

Voor haar vertrek uit Illinois had iedereen haar gewaar-schuid voor de problemen die ze konden tegenkomen op de route naar het westen, waaronder het toenemende aantal overvallen op postkoetsen. In de acht weken die ze nu onderweg was, had ze zich schrap gezet voor de mogelijkheid, zich mentaal voorbereid op een dergelijke ontmoeting en wat ze dan moest doen.

Vandaag – de laatste dag van hun reis – had ze zichzelf eindelijk toegestaan om te ontspannen en te geloven dat dingen eindelijk eens in haar voordeel zouden uitpakken, dat ze geen grote fout had gemaakt door naar Colorado te verhuizen.

Kennelijk was ze te snel geweest met haar conclusie.

Een aantal mannen had de koets het laatste eindje naar de

top van de pas geduwd en ze kwamen er nu behoedzaam achter vandaan, met hun armen in de lucht. De koetsier op de bok zette het rijtuig op de rem en liet vervolgens de teugels, waarmee hij de vier paarden bestuurde die hen moeizaam de berg op hadden getrokken, los. Ook hij stak behoedzaam zijn handen boven zijn hoofd.

Greta veronderstelde dat de andere passagiers, net als zij, goed op de hoogte waren van de verhalen over moord en plundering langs de paden door de wildernis. En ook zij namen geen enkel risico.

Gelukkig zat Astrid in de koets. Nadat ze een uur de heuvel op waren getrokken, hadden de longen van het meisje de inspanning niet meer aangekund. Hoe vreselijk Astrid het ook had gevonden om weer het hobbelige vervoermiddel in te moeten, het was haar wel gelukt een zitplaats te bemachtigen, omdat alle anderen waren uitgestapt om de last te verlichten.

De vorige keer dat Greta door de geopende raampjes naar binnen had gekeken, lag haar vroegrijpe zusje languit op de bank te slapen. Greta hoopte dat dit zo zou blijven.

De middelste overvaller kroop langzaam naar hen toe, terwijl hij een brede zwaibeweging met zijn revolver maakte. Zijn verweerde handen en vieze nagels vormden een scherp contrast met de ivoren kolf van het wapen. 'Verroer jullie niet.'

Het zachte ochtendlicht scheen door de espenbomen en hun witte bast en goudgroene bladeren gaven het gevoel dat dit deel van het pad minder dicht en verstikkender was dan andere delen van de bergweg. Een koude, droge bries deed de bladeren ritselen.

Een paar minuten geleden nog maar had Greta zich erover verwonderd hoezeer het droge en koudere klimaat verschilde van dat in het noorden van Illinois, waar de zomers vochtig en benauwd waren en al het werk als een last voelde. Wat had ze er niet voor over om daar nu te zijn en mais te pellen of bonen te doppen, zelfs al droop ze van het zweet.

'Zit er nog iemand in?' vroeg een van de andere overvallers.

‘Nee,’ antwoordde Greta snel. ‘Iedereen is eruit.’

Precies op dat moment ging de deur van de postkoets op een kier open.

De slungelige overvaller met de ongelijke ooggeten zwaaide zijn revolver richting de deur en spande de haan.

‘Nee!’ riep Greta. Ze wierp zich tussen de overvaller en de postkoets en duwde de deur die Astrid juist wilde openen dicht.

Een eindje verderop achter de bomen bood de bergghelling uitzicht op de uitgestrekte graslanden van South Park, dat tussen de Front Range in het oosten en de Mosquito Range in het westen lag. Hun bestemming was in zicht. Was die ook maar binnen gehoorsafstand, dan konden ze om hulp roepen.

De bandiet richtte nu met gestrekte arm en zijn handen om de kolf gespannen de loop van zijn vuurwapen op Greta. ‘Mens, als je liever geen kogel wilt vangen, kun je maar beter opzijgaan en die persoon eruit laten.’

In de postkoets protesteerde Astrid luid en ze probeerde nog een keer de deur te openen. Greta duwde haar lichaam er echter tegenaan.

‘Ga uit de weg, mens,’ zei de overvaller luid en geïrriteerd.

‘Het is haar zusje.’ Een van de andere passagiers kwam naast Greta staan; het was een man van middelbare leeftijd die zich gisterochtend, toen ze in Denver in de postkoets stapten, voorgesteld had als Landry Steele. Het grootste deel van de reis had hij zitten praten met de andere heren. Tijdens de paar korte interacties die ze met hem had gehad, was hij echter steeds vriendelijk geweest.

‘Het meisje is ziek, ze is niet van belang voor jou.’ Meneer Steele wierp Greta vanonder de rand van zijn bolhoed een verontschuldigende blik toe, alsof hij zich realiseerde dat ze Astrid verborgen en buiten het conflict wilde houden.

‘O, is dat zo?’ De revolver van de overvaller bewoog niet. ‘Als ze niet van belang is, laat haar er dan uit.’

Greta duwde nog harder tegen de deur. Ze had Astrid niet

helemaal mee hiernaartoe genomen om haar hier door te-
doen van een overvaller te laten sterven. 'Ze is nog maar ach—'

'Ik ben negen,' klonk Astrids verontwaardigde stem.

'Laat haar eruit,' zei meneer Steele met zachte drang. 'U wilt toch niet dat ze wees wordt?'

Astrid wees? Greta had er in haar plannen geen rekening mee gehouden dat ze eerder zou sterven dan Astrid. Feit was dat Astrids dagen geteld waren en Greta hoopte ze te verlen-
gen en ervoor te zorgen dat ze zo pijnvrij mogelijk waren. Maar als de overvaller haar doodschoot, ging dat niet lukken.

Greta slikte moeizaam en ze stapte weg van de postkoets, waarna de deur met een knal openvloog en Astrid naar buiten viel. Ze belandde met een zwier op het met gras begroeide pad, maar sprong vervolgens als een stalkat behendig overeind. Vanwege de tuberculose was het meisje uitgemergeld en klein voor haar leeftijd, maar op de een of andere manier had ze nog een frisse en levendige geest, die haar lichamelijke zwakheid compenseerde.

Haar grote grijsblauwe ogen, die heel erg leken op die van Greta, namen het tafereel van de gewapende overvallers en alle passagiers die roerloos met hun handen in de lucht stonden op. Haar haar had dezelfde goudbruine kleur als dat van Greta, met hier en daar wat lichtere strepen omdat ze al een hele tijd verzuimd had haar muts op te doen. Toen ze die ochtend om halfvijf haastig waren opgestaan voor hun vertrek met de postkoets, had Astrid geweigerd Greta toe te staan om haar haar te vlechten en nu hing het in verwarde golven los op haar rug.

Niettemin was Astrid het toonbeeld van perfectie. Ze had een prachtig verfijnd porseleinen gezichtje, waarmee ze overal waar ze kwam de aandacht trok. Greta vond zichzelf niet knap, zoals een aantal andere jonge vrouwen thuis en zeker niet in vergelijking met Astrid.

Tijdens hun reis naar het westen hadden echter te veel mensen om te onthouden geroepen hoeveel Astrid en zij op

elkaar leken. De bewonderende blikken en de vleierij waren vreemd geweest, maar niet onwelkom. Ze had zich soms afgevraagd of ze niet knapper was dan ze zich realiseerde, of ze misschien niet te haastig was ingegaan op het eerste voorstel om als postorderbruid naar Amerika te komen.

Astrid deed een aantal stappen in de richting van de overvaller die het dichtst bij haar stond en vroeg: 'Waarom hebt u een zak over je hoofd?'

'Astrid, hier komen, meteen,' fluisterde Greta op haar strengste toon.

De ogen van de overvaller schoten naar de passagiers, waarbij zichtbaar werd dat hij een scheel oog had dat de andere kant op keek. 'Dat hebben overvallers altijd, meisje.'

'Nou...,' zei Astrid tergend langzaam, terwijl ze hem schuin aankeek. 'U ziet er daardoor een beetje gek uit, als een vogelverschrikker.'

Greta probeerde Astrid vast te grijpen, maar het meisje dook weg en huppelde naar de overvaller toe.

Zijn revolver bewoog, alsof hij van plan was het wapen op Astrid te richten.

'Astrid!' Greta had het gevoel dat haar keel werd dichtgeknepen. 'Waag het niet om nog één stap verder te zetten.'

Astrid bleef staan en ze stak haar hand uit. 'Hier is wat geld, meneer. Het is van mij, maar u mag het hebben, want u hebt het meer nodig dan ik.'

De schele blik van de man ging weer naar Astrid en hij zei: 'Leg het op de grond.'

Astrid liet een verkreukeld briefje en een paar munten in het gras vallen, vlak bij de voeten van de overvaller. 'Mijn zus heeft nog meer -'

'Nee!' Greta kon het niet laten gebeuren dat deze bandieten haar geheime bergplaats zouden ontdekken. Ze had zich veel moeite getroost om het geld in de voering van haar mantel te naaien, nadat de passagiers de waarschuwing hadden gekregen om geen waardevolle spullen mee te nemen.

Het was het geld van de jam die ze gemaakt had van de bessen die op de boerderij groeiden. De optelsom van twee jaar elke vrije minuut werken.

Astrid keek naar Greta en vervolgde: ‘Ze hebben een meelzak over hun hoofd in plaats van een hoed te dragen. Dat betekent volgens mij dat ze het geld harder nodig hebben dan wij. Toch, meneer?’

‘Inderdaad, meisje,’ klonk de stem van de overvaller, deze keer enigszins geamuseerd.

De overvallers leegden snel de afgesloten kist naast de koetsier en beroofden vervolgens de passagiers van alles wat ook maar enige waarde had. Binnen een paar minuten vluchtten ze met hun buit het bos in.

Greta liep naar de anderen toe die hun bezittingen bekeken die rond de postkoets in het gras lagen. Astrid had geen interesse meer in de overvallers en wilde bloemen gaan plukken.

‘We hebben geluk gehad,’ doorbrak de koetsier de stilte met trillende stem, terwijl hij de nu lege kist naast hem dichtdeed. ‘De vorige keer dat de zogenaamde scheeloogbende toesloeg, doodden ze drie man—’

Meneer Steele kapte hem met een boze blik en een kort knikje in de richting van Astrid af.

De koetsier klemde zijn mond dicht en iedereen begon zijn tassen en bagagekisten opnieuw in te pakken.

Greta frunnikte aan de gerafelde zoom van haar mantel. Hoewel Phineas Hallock, haar aanstaande, haar had laten weten dat hij geld genoeg had omdat hij mede-eigenaar was van een goudmijn, sloeg haar onwillekeurige schrik om het hart.

Ze had het afgelopen jaar diverse keren met Phineas geschreven en oprechte goedheid bij hem bespeurd, aangezien hij meteen bereid was geweest om voor Astrid te zorgen. Hij had ook alles geregeld voor de reis en hun overtocht betaald.

Hoewel de kleine daguerreotype, die hij afgelopen herfst had meegestuurd met zijn vorige brief, had laten zien dat hij

een eenvoudige, wat oudere man was, straalde zijn gezicht zowel integriteit als eerlijkheid uit. Hij was misschien niet knap of jong, maar dat deed er niet toe. Wat ze nodig had, was een betrouwbare man, die in staat was om voor haar en Astrid te zorgen.

Bovendien had Greta, nadat ze haar besluit genomen had, zo snel mogelijk willen verhuizen om Astrid naar de gezonde lucht van de Rockies te brengen. Waarom tijd verspillen aan het corresponderen met andere mannen, als Phineas zo enthousiast was en bereid om haar te helpen?

Misschien was ze te snel geweest. Maar gedane zaken namen geen keer. Ze was onderweg om met Phineas te trouwen. Sterker nog, vanavond ging het gebeuren.

Niettemin knipperde ze een paar tranen weg. Al haar spaargeld was weg. Luisterde Astrid maar beter haar haar. Had het meisje maar een echte vader en moeder om haar op te voeden. Maar nu zat zij opgescheept met haar halfzusje, zonder dat ze wist hoe ze haar in het gareel moest houden.

Greta leunde achterover en keek met een mengeling van machteloosheid en frustratie naar het jonge meisje.

‘Wees niet te streng voor haar.’ Meneer Steel boog zich naar Greta toe en raapte een glimmende leren schoen op.

‘Ze bezorgt me handenvol werk.’

‘Ze heeft ons vandaag gered van de dood.’

‘Hoezo?’

De man zette zijn bolhoed af en streek zijn donkere haar naar achteren en ze zag dat zijn slapen, bakkebaarden en snor al begonnen te grijzen. ‘De bendeleider mocht haar en toonde als gevolg daarvan genade.’

Genade? De passagiers waren al hun waardevolle spullen kwijt. Maar ze nam aan dat ze beter dat verloren konden hebben dan hun leven.

‘Ik heb een zoon van ongeveer Astrids leeftijd,’ zei meneer Steele, terwijl hij zijn hoed weer opzette en weemoedig naar Astrid keek.

‘U kijkt er vast naar uit om hem weer te zien als we aankomen in Fairplay.’

Hij keek nog even naar het meisje en ze zag dat hij verdrietig werd. ‘Het zal helaas nog even duren totdat ik hem zie. Hij woont met zijn moeder in New York.’

‘O, daar was ik me niet van bewust.’ Greta wist niet wat ze anders moest zeggen.

Meneer Steele schudde zijn hoofd, alsof hij op deze manier zijn sombere gedachten van zich af kon schudden. ‘Vertel me nog eens waarom u naar Fairplay verhuist.’

Greta had hem nog helemaal niets verteld, omdat hij het niet had gevraagd. Maar ze was te beleefd om dat tegen hem te zeggen. Dus gaf ze hem het antwoord dat ze had ingestudeerd voor het geval iemand ernaar zou vragen: ‘Mijn verloofde woont in Fairplay en ik ga daarnaartoe om met hem te trouwen.’

‘Uw verloofde? Zo...’ zei meneer Steele belangstellend en zijn ogen lichtten op. ‘Mag ik vragen wie de gelukkige is? Ik ben de burgemeester en ken inmiddels aardig wat mannen in het gebied.’

Alle twijfels die ze had gehad sinds ze erin had toegestemd om met Phineas te trouwen, kwamen weer naar boven. Wat als ze een fout had gemaakt door naar het westen te gaan en ermee in te stemmen om met een vreemde te trouwen? Als hij niet was wie hij beweerde te zijn? Hij Astrid zou mishandelen?

Even snel als de twijfels haar hadden overvallen, zette ze ze weer aan de kant. Als Phineas niet was zoals hij zich voorgedaan had in zijn brieven, was ze niet verplicht om bij hem te blijven. Trouwens, misschien kon meneer Steele haar wel vertellen hoe Phineas echt was. Want als haar verloofde een aantal flagrante tekortkomingen had, was het beter om daarvan op de hoogte te zijn voordat ze aankwamen in Fairplay.

Ze wierp even een snelle blik opzij naar de andere passagiers, die bijna klaar waren met het inpakken van hun bezittingen en gelukkig niets hadden meegekregen van het gesprek.

‘Ik heb mijn verloofde nog niet ontmoet,’ antwoordde ze.

Meneer Steele, die nog een schoen aan het oprapen was, talmde een moment.

‘We hebben met elkaar geschreven.’

Hij kwam overeind en keek haar recht in het gezicht aan. ‘U bent toch niet de aanstaande postorderbruid van Phineas Hallock?’

Iets in zijn stem maakte dat ze een ongemakkelijk gevoel kreeg en de haren in haar nek overeind kwamen. ‘Jawel, meneer Hallock is mijn verloofde. Kent u hem?’

De man knikte en er verscheen een frons op zijn gezicht. ‘Ik kende hem goed, hij was een goed man.’

Haar hart begon luid en snel te kloppen en ze vroeg: ‘Kende? Was?’

‘Het spijt me, juffrouw Nilsson, maar Phineas Hallock is dood.’

‘De mijneigenaar Phineas Hallock, afkomstig uit Connecticut?’

‘Ja, afgelopen oktober vertrok hij naar Californië. Hij zei dat hij er spullen ging kopen voor de vrouw met wie hij ging trouwen en dat hij van plan was om in het late voorjaar terug te zijn. Toen de dooi inviel en hij niet terugkwam, dachten we allemaal dat hij was opgehouden. Tot zijn lichaam gevonden werd op Hoosier Pass.’

‘Zijn lichaam?’

‘Voor zover we kunnen nagaan, omdat het een flink aantal maanden blootgesteld was geweest aan de elementen...’

Ze staarde meneer Steele aan, maar op de een of andere manier vervaagde zijn gezicht. Het enige wat ze nog zag, was de zwart-witfoto van Phineas.

In zijn laatste brief had hij enthousiast geschreven over zijn trip naar Californië, waar hij nog wat meubilair en spullen zou uitzoeken voor hun huis. Dat hij ernaar verlangde om zijn nieuwe huis mooi in te richten, zodat alles klaar was als zij kwam. Ze had sindsdien niets meer van hem vernomen en

aangenomen dat hij geen gelegenheid had gehad om haar nog een brief te sturen. Maar al had hij haar wel nog geschreven, de postbezorging met de Pony Express en de postkoets was niet betrouwbaar. Brieven raakten soms zoek of werden gestolen.

Bovendien was ze druk bezig geweest met de voorbereidingen voor de reis, het naaien van kleren voor haarzelf en Astrid, het inpakken van hun bezittingen en het afscheid van iedereen. Ze had zelfs in haar stoutste dromen niet kunnen denken dat Phineas Hallock haar niet geschreven had omdat hij dood was.

Hij was dood.

Ze stond te zwaaien op haar benen en haar zicht werd wazig.

Meneer Steele pakte haar vast bij haar elleboog en ze bleef staan. 'Ik vind het heel erg voor u, juffrouw Nilsson,' zei hij.

Met een diepe zucht probeerde ze de wereld weer in beeld te krijgen. Het zonlicht viel tussen de takken van de espenbomen door op haar gezicht, als om haar wakker te schudden uit haar nachtmerrie.

De man voor wie ze naar het westen was gekomen, was dood. Zojuist was al haar spaargeld gestolen. Wat moest ze nu doen? Hoe kon ze als vrouw alleen met een ziek kind overleven in de wildernis als ze niemand kende en niets had?

COWBOYS VAN COLORADO

1

Een wervelende cowboy-romance over liefde en veerkracht in de onstuimige wereld van het negentiende-eeuwse Colorado

1862, Colorado. Greta is onderweg naar het westen van Amerika. Omdat haar zusje aan tbc lijdt heeft Greta zich aangeboden als postorderbruid, in de hoop haar zo te kunnen helpen. Maar de reis loopt uit op een ramp. Onderweg raakt ze bij een overval al haar geld kwijt, en bij aankomst blijkt haar toekomstige echtgenoot overleden te zijn. Dakloos, berooid en zonder werk zijn Greta en haar zusje er slechter aan toe dan toen ze hun reis begonnen.

Wyatt heeft zijn handen vol aan zijn nieuwe ranch. Als hij in de stad is om vee te kopen doet de burgemeester hem een bijzonder voorstel: hij zal investeren in een kudde voor Wyatts ranch als hij ermee instemt het imago van de stad op te vijzelen door te trouwen met Greta en samen een gezin te stichten. Het is dat het moet, maar verder heeft Wyatt eigenlijk helemaal geen interesse in een bruid...

Jody Hedlund schrijft historische romans met moedige vrouwen in de hoofdrol. *Een gouden toekomst* is het eerste deel in de serie *Cowboys van Colorado*.

NUR 342

ISBN 978 90 297 3526 1

9 789029 735261

KokBoekencentrum.nl
UITGEVERS | UTRECHT